

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ" มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาภูมิหลังของผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ในช่วงปีการศึกษา 2525 ถึง 2531
2. ทานายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ รวมทั้งสถาบันและจำแนกตามสาขาวิชา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีลักษณะเป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) ซึ่งเป็นข้อมูลจากใบสมัครสอบคัดเลือกระเบียบผลการเรียนชั้นมัธยมปลาย และใบรายงานผลการศึกษาของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 4,022 คน โดยการรวบรวมข้อมูลจากฝ่ายทะเบียนและสถิติดักศึกษาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ แล้วคัดเลือกเฉพาะผู้สำเร็จการศึกษาที่มีข้อมูลครบตามตัวแปรที่กำหนด เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย 3,123 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่คัดเลือกแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับทการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS) โดยใช้วิธีการทางสถิติดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้สำเร็จการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

2. การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการใช้ค่าสถิติ ต่อไปนี้

2.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างตัวแปร 19 ตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา แล้วทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่า t -test ที่ระดับ .0001

2.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation Coefficient) และผลการวิเคราะห์หัดถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับภูมิหลังและการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ สามารถสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. เพศ ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาทั้งเพศหญิงและเพศชายเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 46.3 และ 52.9 ของจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาแต่ละเพศ รองลงมาได้แก่ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ระดับสูง และระดับเกียรตินิยม ตามลำดับ

อนึ่ง เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 19 ตัว พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางลบ และอยู่ในระดับต่ำ ($r = -.0848$) นอกจากนี้เมื่อนำตัวทำนายเพศ เข้าสู่สมการถดถอยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกับตัวทำนายอื่น รวมทั้งสถาบัน จำนวน 19 ตัว แล้วพบว่า เพศ เป็นตัวทำนายที่ทำให้มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ 5.0 ($R^2 \text{ change} = .00126$)

2. ประเภทโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีภูมิหลังจบการศึกษาจากโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร โรงเรียนในต่างจังหวัด โรงเรียนในเครือคาทอลิก โรงเรียนประเภทอื่น ๆ และโรงเรียนมัธยมปลายสายสามัญ เป็นกลุ่มที่ผู้สำเร็จการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำจำนวนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ กลุ่มที่

มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ระดับสูง และระดับเกียรตินิยม ตามลำดับ ยกเว้น ผู้ที่จบการศึกษาจากโรงเรียนในต่างจังหวัด เป็นกลุ่มผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับ เกียรตินิยมมีจำนวนมากกว่าระดับสูง ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาที่จบการศึกษาจากโรงเรียนพาณิชย์ จะเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง จำนวนมากที่สุด ซึ่งแตกต่างจากโรงเรียน 7 ประเภทดังกล่าวข้างต้น และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 19 ตัว แล้วพบว่า มีเฉพาะกลุ่มผู้สำเร็จการศึกษาที่มีภูมิลำเนาจบการศึกษาจากโรงเรียนพาณิชย์กับโรงเรียนมัธยมปลายสายสามัญเท่านั้น ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001 (-.1667) ซึ่งถือว่ามีความสัมพันธ์ระดับต่ำ ส่วนกลุ่มประเภทโรงเรียนที่เหลือไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001 แต่ประการใด

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีปานกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 19 ตัว แล้วปรากฏว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางบวกและอยู่ในระดับปานกลาง ($r = .6905$) กล่าวคือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลายต่ำ ส่วนใหญ่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีต่ำด้วย ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลายระดับปานกลาง ส่วนใหญ่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีระดับปานกลางด้วย ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลายระดับสูง หรือระดับเกียรตินิยม ส่วนใหญ่ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีอยู่ในระดับสูงหรือระดับเกียรตินิยม ตามลำดับ นอกจากนี้ เมื่อนำตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย เข้าสู่สมการถดถอยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีร่วมกับตัวทำนายอื่น รวมทั้งสถาบัน จำนวน 19 ตัว พบว่าเป็นตัวทำนายที่ทำให้มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเพิ่มขึ้นไม่ถึง ร้อยละ 5.0 ($R^2 \text{ change} = .00257$)

4. สาขาวิชา ผลการวิจัยพบว่า สาขาวิชาการบัญชี เป็นสาขาวิชาที่ผู้สำเร็จการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง จำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 49.3 ของผู้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชานี้ ส่วนสาขาวิชาการบริหารทั่วไป สาขาวิชาคอมพิวเตอร์บริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด และสาขาวิชาการเงินการธนาคาร เป็นสาขาวิชาที่ผู้สำเร็จการศึกษาของแต่ละ

สาขาวิชามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ จำนวนมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาการตลาด เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงจำนวนน้อยที่สุด ในขณะที่ผู้สำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาการเงินการธนาคาร สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขาวิชาการบริหารทั่วไป และสาขาวิชาการบัญชี เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเกียรตินิยมน้อยที่สุด นอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 19 ตัว แล้วพบว่า สาขาวิชามีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ ($r = .1399$)

5. ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้ม ผลการวิจัยพบว่า ช่วงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำที่มีผู้สำเร็จการศึกษาสอบวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้มไม่ผ่านภายใน 1 ครั้ง จำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 61.4 ในขณะที่ผู้สำเร็จการศึกษาซึ่งสอบวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้มผ่านภายใน 1 ครั้ง มีจำนวนน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 13.7 และกลุ่มผู้ที่สอบวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้มผ่านภายใน 1 ครั้ง จะเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง จำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ ช่วงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเกียรตินิยม นอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 19 ตัวแล้วพบว่า ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้มมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง ($r = .5395$)

6. ผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แบบเข้ม ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่สอบวิชาคณิตศาสตร์แบบเข้มไม่ผ่านภายใน 1 ครั้ง ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำคือร้อยละ 70.5 ส่วนผู้ที่สอบวิชาคณิตศาสตร์ผ่านภายใน 1 ครั้ง จะเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง จำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 44.7 และยังปรากฏว่า ผู้สำเร็จการศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม นั้น แต่ละกลุ่มมีผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเกียรตินิยมจำนวนน้อยที่สุดเหมือนกัน และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 19 ตัวแล้วพบว่า ผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แบบเข้มมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง ($r = .4153$)

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาสูง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 19 ตัว แล้วปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูง ($r = .9135$) กล่าวคือ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 ต่ำ ส่วนใหญ่จะมีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับต่ำด้วย ในตนเองเดียวกัน ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 ระดับปานกลาง ส่วนใหญ่ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับปานกลาง และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 สูง ก็จะเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาสูงด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ เมื่อนำตัวทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 เข้าสู่สมการถดถอยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาร่วมกับตัวทำนาย 19 ตัว และตัวทำนายที่คัดเลือกแล้วเหลือ 9 ตัว ทั้งที่เป็นสมการถดถอยรวมทั้งสถาบันและแยกตามสาขาวิชาแล้วพบว่า ในทุกสมการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 ได้รับการคัดเลือกให้เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด

8. จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาคณิตศาสตร์ และหมวดวิชาการบัญชี ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาต่าง ๆ เกินกว่า 1 ครั้งของแต่ละหมวดวิชา กล่าวคือ หมวดวิชาภาษาอังกฤษมี 4 รายวิชาแต่ละลงทะเบียนเรียน 4 ครั้ง หมวดวิชาคณิตศาสตร์ 3 รายวิชา ลงทะเบียนเรียนเกินกว่า 3 ครั้ง และหมวดวิชาการบัญชี 3 รายวิชา ลงทะเบียนเรียนเกินกว่า 3 ครั้ง ส่วนใหญ่หรือจำนวนมากที่สุดจะเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ส่วนผู้ที่ลงทะเบียนเรียนแต่ละรายวิชาเพียง 1 ครั้งของแต่ละหมวดวิชา ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไปจนถึงระดับเกียรตินิยม โดยเฉพาะช่วงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางจะมีอัตราร้อยละมากที่สุด

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 19 ตัว แล้วพบว่า จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาการบัญชี หมวดวิชาภาษาอังกฤษและหมวดวิชาคณิตศาสตร์ มีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง ($r = -.4253, -.4209$ และ $-.2867$) ตามลำดับ

9. คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 19 ตัว แล้วปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันทางบวก และอยู่ในระดับปานกลาง ($r = .6782$) กล่าวคือผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ 2.24 ลงมา ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 69.4) เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ ในขณะที่ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.25-4.00 ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 61.3) เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับเกียรตินิยม

นอกจากนี้ เมื่อนำตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาภาษาอังกฤษเข้าสู่สมการถดถอยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกับตัวทำนายอื่นรวมทั้งสถาบัน จำนวน 19 ตัว แล้วพบว่า เป็นตัวทำนายที่ทำให้มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ 5.0 ($R^2 \text{ change} = .00492$)

10. คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปร 19 ตัว แล้วปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันในทางบวก และอยู่ในระดับปานกลาง ($r = .5358$) กล่าวคือ ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ตั้งแต่ 2.49 ลงมา ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ (คะแนนเฉลี่ย 0.83-2.24 มีร้อยละ 76.7 และ 2.25-2.49 มีร้อยละ 62.7) ส่วนผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป จะเป็นกลุ่มที่ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป จนถึงระดับเกียรตินิยม โดยเฉพาะช่วงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับผ่าน เป็นช่วงที่มีอัตราร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาของแต่ละกลุ่มจำนวนมากที่สุด ยกเว้นกลุ่มคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.75-2.99 เป็นกลุ่มที่ผู้สำเร็จการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำและระดับปานกลางเท่ากันคือ ร้อยละ 50.0

เมื่อนำตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาคณิตศาสตร์เข้าสู่สมการถดถอยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกับตัวทำนายอื่น รวมทั้งสถาบันจำนวน 19 ตัว แล้วปรากฏว่า เป็นตัวทำนายที่ทำให้มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ 5.0 ($R^2 \text{ change} = .00148$)

11. คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการบัญชี ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 19 ตัว แล้วปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันในทางบวกและอยู่ในระดับสูง ($r = .6994$) กล่าวคือ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการบัญชีต่ำกว่า 2.00 ลงมา ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 72.3) เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการบัญชี ตั้งแต่ 2.01 ขึ้นไป ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ระดับปานกลางจนถึงระดับเกียรตินิยม โดยเฉพาะช่วงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง เป็นช่วงที่มีผู้สำเร็จการศึกษามากที่สุดของแต่ละกลุ่มดังกล่าวจำนวนมากที่สุด

เมื่อนำตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการบัญชี เข้าสู่สมการถดถอยกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกับตัวทำนายอื่นรวมทั้งสถาบันจำนวน 19 ตัว แล้วปรากฏว่า เป็นตัวทำนายที่ทำให้มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเพิ่มขึ้นไม่ถึง ร้อยละ 5.0 (R^2 change = .00490)

12. ผลการเรียนรู้วิชาหลักการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 19 ตัว แล้วปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันในทางบวกและอยู่ในระดับปานกลาง ($r = .5190$) กล่าวคือ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีผลการเรียนรู้วิชาหลักการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องต่ำกว่าระดับ 2 (C) ลงมา ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ (ระดับ 1 มีร้อยละ 86.0 และระดับ 2 มีร้อยละ 68.3) ส่วนผู้ที่มีผลการเรียนระดับ 3 (B) ขึ้นไป ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป จนถึงระดับเกียรตินิยม โดยเฉพาะช่วงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง เป็นช่วงที่มีผู้สำเร็จการศึกษาดังกล่าวจำนวนมากที่สุดคือ ระดับ 3 มีร้อยละ 46.3 และระดับ 4 มีร้อยละ 40.1

อนึ่ง เมื่อนำตัวทำนายผลการเรียนรู้วิชาหลักการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง เข้าสู่สมการถดถอยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกับตัวทำนายอื่นรวมทั้งสถาบัน จำนวน 19 ตัว แล้วปรากฏว่า เป็นตัวทำนายที่ทำให้มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ 5.0 (R^2 change = .00150)

13. คะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 19 ตัว แล้วปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันในทางบวก และอยู่ในระดับสูง ($r = .7630$) กล่าวคือ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกต่ำเช่นกัน คือ ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกตั้งแต่ 2.49 ลงมา จะมีอัตราร้อยละตั้งแต่ 80.3 ขึ้นไป เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกตั้งแต่ 2.75 ขึ้นไป ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไปจนถึงระดับเกียรตินิยม โดยเฉพาะกลุ่มผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.25-4.00 เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเกียรตินิยมมากที่สุด (ร้อยละ 44.3)

นอกจากนี้ เมื่อนำตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก เข้าสู่สมการถดถอย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร่วมกับตัวทำนาย 19 ตัว และตัวทำนายที่คัดเลือกแล้วเหลือ 9 ตัว ทั้งที่เป็นสมการถดถอยรวมทั้งสถาบัน และแยกตามสาขาวิชา พบว่า ในทุกสมการคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก ได้รับการคัดเลือกให้เป็นตัวทำนายร่วมที่มีประสิทธิภาพในการทำนายเป็นอันดับที่ 2

14. อายุเมื่อสำเร็จการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 19 ตัว แล้วปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันในทางลบและอยู่ในระดับต่ำ ($r = -.2075$) กล่าวคือ ผู้สำเร็จการศึกษามากกว่า 25 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 67.0) เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำในขณะที่ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีอายุตั้งแต่ 22 ปี ลงมา ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไปจนถึงระดับ เกียรตินิยม

เมื่อนำตัวทำนายอายุเมื่อสำเร็จการศึกษา เข้าสู่สมการถดถอยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกับตัวทำนายอื่นรวมทั้งสถาบัน จำนวน 19 ตัว แล้วพบว่าเป็นตัวทำนายที่ทำให้มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ 5.0 ($R^2 \text{ change} = .00126$).

จากผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่าตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ รวมทั้งสถาบันและจำแนกตามสาขาวิชา มีตัวทำนายที่เหมาะสมที่สุด 2 ตัว โดยตัวทำนายที่ดีที่สุด คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 (V 06) ส่วนตัวทำนายร่วมที่มีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเกินกว่า ร้อยละ 5.0 คือ คะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก ซึ่งสามารถเขียนสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เหมาะสมในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

1. สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา รวมทั้งสถาบัน

$$y = -.20052 + .67053 (V 06) + .34501 (V 15)$$

มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = .53918

2. สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาการ

ตลาด

$$y = -.17068 + .65422 (V 06) + .34975 (V 15)$$

มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = .52670

3. สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาการ

บริหารทั่วไป

$$y = -.23777 + .69696 (V 06) + .32022 (V 15)$$

มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = .51294

4. สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาการ

เงินและการธนาคาร

$$y = -.22644 + .61225 (V 06) + .39777 (V 15)$$

มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = .53733

5. สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาการบัญชี

$$y = -.07071 + .60158 (V 06) + .37022 (V 15)$$

มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = .54257

6. สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชา

คอมพิวเตอร์ธุรกิจ

$$y = -.58606 + .71285 (06) + .38350 (V 15)$$

มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย = .54762

จะเห็นว่าค่า b แสดงถึงความสัมพันธ์ของตัวทำนายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา (y) ถ้า b มีค่าเป็นบวกแสดงว่าค่าตัวทำนาย มีผลทำให้ y มีค่าเปลี่ยนแปลงไปในทางเดียวกัน คือ ถ้าตัวทำนายมีค่าเพิ่ม y จะมีค่าเพิ่มตาม และถ้าตัวทำนายมีค่าลดลง y ก็จะมีค่าลดลงตาม ดังตัวอย่างสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ดังนี้ ค่า b ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 ($V 06$) เท่ากับ 0.71285 และมีค่าเป็นบวก หมายความว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา (y)

จะเพิ่มขึ้น 0.71285 หน่วยต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 (V 06) ที่เพิ่มขึ้น 1 หน่วย เช่นเดียวกับค่า b ของคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก (V 15) เท่ากับ 0.38350 และมีค่าเป็นบวก หมายความว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา (y) จะเพิ่มขึ้น 0.38350 หน่วย ถ้าคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกเพิ่มขึ้น 1 หน่วย ตัวอย่างเช่น ผู้สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 (V 06) และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก (V 15) เป็น 2.50 และ 2.80 ตามลำดับ จะได้สมการ $y = -0.58606 + 0.71285 (2.50) + 0.38350 (2.80)$ เพราะฉะนั้นจะทำนายได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา (y) จะเท่ากับ 2.27

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้พบว่า จากจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ 3,123 คนนั้น เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 49.1 เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ และเมื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น จำนวน 19 ตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง มีจำนวน 2 ตัว และเป็นความสัมพันธ์ในทางบวก ซึ่งเรียงจากลำดับมากไปหาน้อย คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก กล่าวคือ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกต่ำ ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาดำด้วยในตนเองเดียวกัน ถ้าผู้สำเร็จการศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกสูง ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาดำด้วย ทั้งนี้พิจารณาได้จากภูมิหลังของผู้สำเร็จการศึกษา จะเห็นว่า ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก ตั้งแต่ระดับ 2.49 ลงมาส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำคือ ตั้งแต่ 2.49 ลงมาเช่นกัน ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 ตั้งแต่ระดับ 3.25 ขึ้นไป ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา ตั้งแต่ระดับเกียรตินิยม หรือ 3.25 ขึ้นไปเช่นกัน

อนึ่ง เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายของตัวแปรทั้ง 19 ตัว ที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกเป็นตัวทำนายที่เหมาะสมที่สุด โดยเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด กล่าวคือ มีประสิทธิภาพในการทำนายถึงร้อยละ 78.48 และเมื่อนำมาทำนายร่วมกับคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกแล้ว ปรากฏว่าตัวทำนายทั้งสองตัวนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษารวมทั้งสถาบันได้ ร้อยละ 86.93

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้คัดเลือกตัวแปรที่เหลือน้อยลงเพื่อวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ อีกครั้ง เพื่อเปรียบเทียบหาตัวทำนาย โดยการคัดเลือกตัวแปรที่ไม่ถูกคัดเลือกให้เป็นตัวทำนายในการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้นในตอนที่ 3 ออก ได้แก่ ประเภทโรงเรียน (V 16 - V 19) ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้ม (V 20) และผลการเรียนคณิตศาสตร์แบบเข้ม (V 21) ต่อจากนั้นนำตัวแปรที่เหลือมาคัดเลือกไว้เฉพาะตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001 เพื่อนำไปพิจารณาคัดเอาตัวแปรที่อยู่ในหมวดเดียวกันไว้เพียง 1 ตัว คือ ระหว่างตัวแปร V 07 กับ V 08, V 09 กับ V 10 และ V 11 กับ V 12 นั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกตัวแปร V 07, V 09 และ V 11 ออก เนื่องจากเป็นจำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในแต่ละหมวดวิชา โดยเลือกตัวแปร V 08, V 10 และ V 12 ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยในแต่ละสาขาวิชาดังกล่าวไว้ เพื่อนำไปวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณต่อไป ส่วนตัวแปร V 01 ผู้วิจัยได้นำไปวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ และวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ จำแนกเป็นรายสาขาวิชาแล้ว จึงไม่นำมาเป็นตัวแปรในขั้นนี้ ดังนั้นตัวแปรที่จะนำไปวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณในขั้นนี้จึงได้แก่ เพศ (V 03) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย (V 05) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 (V 06) คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ (V 08) คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ (V 10) คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการศึกษา (V 12) ผลการเรียนวิชาหลักการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง (V 13) อายุสำเร็จการศึกษา (V 14) และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก (V 15)

ผลการวิเคราะห์ในขั้นนี้ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 ยังเป็นตัวทำนายที่มีประสิทธิภาพสูงสุด และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกก็เป็นตัวทำนายที่เหมาะสมที่สุดเช่นกัน

แม้ตัวแปรทั้ง 2 ตัว จะเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีที่สุด เมื่อวิเคราะห์โดยการนำสมการถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ แต่เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 19 ตัว และระหว่างตัวแปรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา พบว่ามีถึง 16 ตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ทั้งทางบวกและทางลบในระดับสูง ปานกลาง และต่ำกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001

เช่นเดียวกับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอื่น ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก มีทั้งทางบวกและทางลบในระดับปานกลางและต่ำ กล่าวคือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 มีทั้งในระดับปานกลางและต่ำตามลำดับคือ คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการบัญชี ($r = .7027$) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย ($r = .6833$) คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ($r = .6692$) คะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก ($r = .5774$) คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ($r = .5735$) ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้ม ($r = .5421$) ผลการเรียนวิชาหลักการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ($r = .4927$) ผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แบบเข้ม จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาการบัญชี ($r = -.4101$) จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ($r = -.3969$) จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ($r = -.2908$) ประเภทโรงเรียนพาณิชยหรือโรงเรียนอื่น ๆ ($r = -.1942$) อายุเมื่อสำเร็จการศึกษา ($r = -.1619$) จะเห็นได้ว่าตัวแปรส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 โดยเฉพาะ ผลการเรียนและจำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นวิชาที่เรียนในชั้นปีที่ 1 และ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งทางบวกและทางลบ ส่วนใหญ่ในระดับปานกลางกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 ส่วนคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกก็เช่นกัน มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นทั้งในระดับปานกลางและต่ำตามลำดับคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 ($R = .5774$) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย ($r = .4726$) คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการบัญชี ($r = .4549$) คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ($r = .4396$) ผลการเรียนวิชา

หลักการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ($r = .4093$) ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเข้ม ($r = .3432$) คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ($r = .3253$) ผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แบบเข้ม ($r = .3279$) จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาการบัญชี ($r = -.2939$) จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ($r = -.2795$) จำนวนครั้งที่ลงทะเบียนเรียนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ($r = -.1785$) และอายุเมื่อสำเร็จการศึกษา ($r = -.1567$)

จึงอาจสรุปได้ว่าตัวแปรอื่น ๆ แม้จะไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด และรองลงมา แต่ตัวแปรเกือบทั้งหมดมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับตัวทำนายทั้งสอง ในทางบวก และทางลบ ทั้งในระดับปานกลาง และต่ำโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001

อนึ่ง เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการบัญชี หมวดวิชาภาษาอังกฤษ และหมวดวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นหมวดวิชาหลักของหลักสูตรบริหารธุรกิจ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอนพบว่า คะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาการบัญชี ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ มีความสัมพันธ์ในทางบวกในระดับปานกลางกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาในอันดับที่ 3, 5 และ 7 ตามลำดับ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาภูมิหลังของผู้สำเร็จการศึกษา ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาเหล่านี้ต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาก็จะต่ำด้วย ในขณะที่ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาภาษาอังกฤษสูง ส่วนใหญ่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาสูงด้วย ทั้งนี้เพราะวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอนเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 91.5) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ โชครอน (Chaudron, 1988 : 5) ที่ว่า สถาบันที่สอนโดยมีภาษาอังกฤษเป็นทั้งเนื้อหาวิชา และสื่อการสอนนั้น นักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสาร และเข้าใจในภาษาอังกฤษดี จะสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ และจะมีผลการเรียนดีโดยปริยาย

ส่วนตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าในทางลบ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .0001 คือ อายุเมื่อสำเร็จการศึกษา กล่าวคือ ผู้ที่มีอายุน้อยจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในขณะที่ผู้ที่มีอายุมากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ ซึ่งจากการศึกษาภูมิหลังของการวิจัยครั้งนี้ พบว่า กลุ่มผู้ที่มีอายุมากกว่า 22 ปีขึ้นไป ของผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ ขณะที่กลุ่มผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 22 ปีลงมา ส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียน ตั้งแต่ระดับกลางขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ เสริมศักดิ์ วิชาลาภณ์ (2514 : 55) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางลบกับอายุ และจากการศึกษาของ คิคเกนส์ (Randolp Charles Dickens, 1974 : 784-A) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอายุ เช่นกัน

อนึ่งเมื่อพิจารณาจำแนกตามสาขาวิชา พบว่า ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังเป็นตัวทำนายกลุ่มเดียวกันกับกลุ่มตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทั้งสถาบัน เพียงแต่มีความแตกต่างกันในเรื่องจำนวน และลำดับความมีประสิทธิภาพของตัวทำนาย โดยตัวทำนายอายุเมื่อสำเร็จการศึกษาไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001 จึงไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แมคเลย์ (William Bronson Macleay, 1974 : 2,725-A) พบว่า อายุไม่มีผลเพียงพอที่จะชี้ถึงความสำเร็จในการเรียนมหาวิทยาลัย แต่อายุก็เป็นปัจจัยที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแตกต่างกันได้ และมีการพบว่าอายุไม่มีผลต่อความสำเร็จในการศึกษาวิชาโปรแกรมเทคโนโลยี (Technology Programs) และโปรแกรมพัฒนาทักษะ (Wallace Meacham Norton 1975 : 4,962-A) อีกด้วย

สำหรับตัวแปรที่เกี่ยวกับประเภทของโรงเรียนมัธยมปลายที่สำเร็จการศึกษา ปรากฏว่า ทั้งตัวแปรประเภทโรงเรียนราษฎร์กับรัฐบาล โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานครกับต่างจังหวัด โรงเรียนคาทอลิกกับโรงเรียนอื่น และโรงเรียนพาณิชยกับโรงเรียนสามัญ ต่างก็ไม่ได้ได้รับการคัดเลือกให้เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาในการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรประเภทโรงเรียนแล้ว มีเพียงประเภทโรงเรียนพาณิชยเท่านั้นที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .0001 และสอดคล้องกับผลการศึกษากุมิหลัง ซึ่งพบว่า ผู้ที่จบการศึกษาจากโรงเรียนพาณิชยเกินกว่าครึ่งหนึ่งหรือส่วนใหญ่ (ร้อยละ 67.6) เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป และมีโอกาสที่ได้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับสูงและเกียรตินิยมมากกว่า ในขณะที่ผู้ที่จบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมปลายสายสามัญส่วนใหญ่ (ร้อยละ 87.5) เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางลงไปในระดับต่ำ ที่เป็นเช่นนั้นน่าจะเป็นเพราะ

ว่าผู้สำเร็จการศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่สำเร็จจากหลักสูตรบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มีความสัมพันธ์กับพื้นฐานความรู้เดิมที่เคยเรียนมาจากโรงเรียนพาณิชย์ ซึ่งสอนหลายวิชาที่เป็นพื้นฐานในการเรียนในหลักสูตรบริหารธุรกิจในลำดับต่อมา ในขณะที่ผู้ที่มีพื้นฐานความรู้เดิมจากโรงเรียนสายสามัญจะมีพื้นฐานความรู้ที่ไม่ค่อยสัมพันธ์กับหลักสูตรบริหารธุรกิจ เหมือนกับพื้นฐานความรู้จากโรงเรียนพาณิชย์

ข้อ เสนอแนะ

1. สำหรับวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ เพื่อที่จะนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์

1.1 การวิจัยครั้งนี้พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 เป็นตัวแปรที่สำคัญมากที่สุดในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ส่วนคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกเป็นตัวทำนายที่สำคัญอันดับรองลงมา โดยดูได้จากการมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และปรากฏว่าเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด และรองลงมาในสมการที่เหมาะสมในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ปรากฏว่าในการศึกษาภูมิหลังผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 84.8 และ 75.5) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 และคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ ซึ่งเป็นผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางและต่ำด้วย (ร้อยละ 85.9) ดังนั้นผู้บริหารวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ น่าที่จะพิจารณาถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่จะทำให้นักศึกษาสามารถทำระดับคะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอกสูงขึ้น ซึ่งตัวแปรต่าง ๆ นั้น น่าจะได้พิจารณาถึงทักษะหรือความชำนาญของอาจารย์ผู้สอน สภาพการเรียนการสอน แรงจูงใจ นิสัยในการเรียน ตลอดจนตัวแปรอื่น ๆ เพื่อจะได้ส่งเสริมปรับปรุงหรือแก้ไข เพื่อให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่

1.2 เนื่องจากทั้งคะแนนเฉลี่ยหมวดวิชาภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาคณิตศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย ต่างก็มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปานกลาง ดังนั้นวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ควรคงวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ไว้ เป็นวิชาที่ใช้ในการสอบคัดเลือกบุคคล เข้าศึกษาต่อใน

สถาบันต่อไป และน่าจะใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมปลาย ประกอบการพิจารณาคัดเลือก อีกด้วย

1.3 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 2 เป็น ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาที่มีประสิทธิภาพที่สุด ฝ่ายแนะแนวน่าจะใช้ ข้อค้นพบนี้ประกอบการแนะแนวให้นักศึกษาตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 เพื่อปรับปรุงการเรียนของตัวเอง โดยเฉพาะในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ การบัญชีและวิชาหลักการ เพราะวิชาเหล่านี้มีค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง นอกจากนี้อาจใช้สมการการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา ประกอบ การแนะแนวให้นักศึกษาปรับปรุงการเรียนในขณะที่ศึกษาในชั้นปีที่ 3 และ 4 เพื่อจะได้สำเร็จการ ศึกษาด้วยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่าที่น่าจะเป็น ตัวอย่างเช่น ผู้ที่ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในชั้นปีที่ 2 เท่ากับ 2.50 และคาดว่าจะได้คะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก 2.50 เช่นกัน หากแทน ค่าตามสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษา รวมทั้งสถาบันแล้วนักศึกษาผู้นี้ จะได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาเท่ากับ 2.34 ดังนั้นโอกาสที่นักศึกษาผู้นี้จะมีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นไปกว่า 2.34 จะต้องได้คะแนนเฉลี่ยในสาขาวิชาเอก และวิชาอื่น ๆ ในชั้นปีที่ 3 และ 4 ที่สัมพันธ์กับวิชาเอกอย่างน้อย 2.50

1.4 ผลการศึกษากุมิหลังของผู้สำเร็จการศึกษา จำแนกตามผลการเรียนวิชา หลักการในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องนั้น พบว่าผู้สำเร็จการศึกษาที่มีผลการเรียนวิชาหลักในสาขาวิชาที่ เกี่ยวข้องสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป ถึงระดับเกียรตินิยม ส่วนผู้ที่มีผลการเรียนในวิชาหลักการต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับ ต่ำเช่นกัน จึงน่าใช้ข้อค้นพบนี้ประกอบการแนะแนวให้นักศึกษาในชั้นปีที่ 2 ที่กำลังจะเลือกสาขา วิชาเอกได้เลือกเรียนตามความสามารถของตนเองในการเรียนวิชาหลักการเพื่อจะได้มีโอกาสได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาสูงขึ้น

2. สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากว่าสัมประสิทธิ์ของการทำนาย (R^2) ของสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนที่เหมาะสม รวมทั้งสถาบัน และแยกตามสาขาวิชาที่มีค่าตั้งแต่ร้อยละ 80 ถึง 90

ดังนั้นส่วนที่เหลืออาจเป็นความสำคัญหรืออิทธิพลในทางตรงหรือทางอ้อมของตัวแปรอื่นที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งอาจได้แก่แรงจูงใจผู้สัมฤทธิ์ สภาพแวดล้อมภายในสถาบัน สภาพการเรียนการสอน อัตมโนทัศน์ของนักศึกษา ระดับความสามารถของนักศึกษา องค์ประกอบทางด้านสังคม ลักษณะเฉพาะของสถาบัน ตลอดจนจุดมุ่งหมายในชีวิตของนักศึกษา เป็นต้น ดังนั้นจึงควรศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรเหล่านี้ด้วย เมื่อจะทำการวิจัยในครั้งต่อไป เพื่อจะได้ทำให้การอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่ามากขึ้น

2.2 นำจะได้นำสมการถ่านายที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ทำนายสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ในปีการศึกษาต่อไป เพื่อตรวจสอบคุณภาพของสมการ

2.3 นำที่จะทำการวิจัยแบบเดียวกันกับสถาบันอื่น เพื่อศึกษาว่าตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้สำเร็จการศึกษาต่างสถาบัน จะเป็นตัวทำนายเดียวกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

2.4 นำจะได้ทดลองหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับตัวแปร และตัวแปรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อสำเร็จการศึกษา โดยแยกตามสาขาวิชา เพื่อเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ว่าแตกต่างกันหรือไม่ระหว่างสาขาวิชา

2.5 นำจะทดลองใช้วิธีการวิเคราะห์แบบต่าง ๆ เช่น Blockwise - Hierarchical Regression เพื่อทดสอบดูว่า หากไม่ใช้ทำนายตัวใดตัวหนึ่งเข้าวิเคราะห์จะมีผลให้มีตัวทำนายตัวอื่นเด่นขึ้นหรือเกิดมีตัวทำนายใหม่หรือไม่ เป็นต้น

2.6 นำที่จะมีการวิจัยในตนเองเดียวกันกับประชากรทั้งที่สำเร็จการศึกษาและไม่สำเร็จการศึกษา เพื่อศึกษาว่าตัวทำนายของนักศึกษาสองกลุ่มนี้จะแตกต่างกันหรือไม่

